

Opinia
do ustawy o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym
(druk nr 33)

Na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2005 r. Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym. Projekt ustawy był przedłożeniem rządowym.

Celem ustawy jest wydłużenie o rok okresu, w którym zawieszono będzie stosowanie przepisów zmienianej ustawy (nie dotyczy to art. 3, art. 22 i 23, art. 24. ust. 1-5 i 9-13, art. 35, art. 39 pkt 2, art. 41 i art. 44 ust. 1-3, które obecnie obowiązują i są stosowane).

Skutkiem wydłużenia tego okresu będzie utrzymanie aktualnego stanu prawnego. Zmieniana ustawa przewiduje, że jej przepisy, z wyjątkiem przepisów wymienionych wyżej, stosowane będą od dnia 1 stycznia 2006 r. Ustawa zmieniająca skutkuje zaś tym, że będą one stosowane od dnia 1 stycznia 2007 r.

Projektodawca wskazuje, że konieczność nowelizacji wynika z potrzeby uporządkowania stanu prawnego. Mogłoby dojść bowiem od dnia 1 stycznia 2006 r. do dualizmu prawnego w zakresie przepisów regulujących zasady finansowania ratownictwa (obowiązywałyby w tym zakresie przepisy ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym oraz przepisy ustawy z dnia 6 grudnia 2002 r. o świadczeniu usług ratownictwa medycznego).

Uznając za istotne przyczyny, które legły u podstaw nowelizacji, należy jednak zwrócić uwagę na wątpliwości, które może nasuwać sposób jej dokonania. Nie ulega wątpliwości, że zaufanie obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasada pewności prawa są jednymi z zasad demokratycznego państwa prawnego oraz, że są one kanonem, który leży u podstaw racjonalnego ustawodawstwa. Jak się wydaje opiniowana ustawa może być kwestionowana na tych płaszczyznach. Celem nowelizacji jest bowiem kolejne już przesunięcie terminu, od którego stosowane będą przepisy zmienianej ustawy. Pierwotnie ustawodawca założył, że przepisy te stosowane będą od dnia 1 stycznia 2002 r., następnie określono ten termin na dzień 1 stycznia 2003 r., kolejnym krokiem ustawodawcy było przesunięcie terminu na dzień 1 stycznia 2005 r., po czym uznano, że będzie to dzień

1 stycznia 2006 r. (poprawką Senatu – uchwałą Senatu z dnia 12 sierpnia 2004 r. w sprawie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych). Opiniowana ustawa wydłuża stan zawieszenia do dnia 1 stycznia 2007 r. Takie działania ustawodawcy podważają zaufanie obywatela do państwa i prawa. Ponadto należy zwrócić uwagę, że omawiana ustawa nie przewiduje dostatecznie długiego okresu vacatio legis (co najmniej czternastodniowego), czym godzi w zasadę pewności prawa.

Opinię sporządził

Jakub Zabielski